

El Congost

Redacció i Administració
Passeig Oliveres, núm. 2

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
ANY 3 — La Garriga, 31 març de 1935 — Núm. 54

Subscripció: Un any, 6 ptes.
Número solt, 20 CENTIMS

ELS DEURES SOCIALS DELS CATOLICS

Aquest fou el tema de la conferència que diumenge passat va donar el popular Pare Laburu en un dels locals més espaiosos de Barcelona. Les ovacions que arrancava de l'auditori, demostraven que aquest era nombrós i atent. La radiació de l'acte sembla que també devia produir la màxima difusió del discurs, i a fe que era de desitjar perquè amb tot i ésser un tema vell, la seva actualitat no minva.

Es clar que el Pare Laburu, doncs ell mateix ho feia remarcar, no digué res de nou. Les seves paraules no eren altra cosa que una lectura comentada de les encíclics papals sobre la qüestió social, especialment de la del Sant Pare felixment regnant, «Quadragesimo Anno». Però, com que els catòlics a qui anava adreçada ara, com fa quaranta quatre anys, han fet les orelles sordes a les veus pontificies, convé i és obligació dels guiadors del poble, anar-les repetint oportunament i importuna.

Els deures socials dels catòlics són greus per dos motius: en primer lloc perquè el seu oblit és un pecat contra la justícia, i en segon lloc, perquè aquest oblit ben remarcats pels enemics de l'Església, ha pogut fer semblar als ulls del proletariat, que un dels enemics de les seves justes reivindicacions era la Religió, error nefast que ha produït aquesta abominable apostasia de les masses, que estem deplorant.

Les classes altes aferrades, passivament, a la Religió, en quant el seu nom pot servir per a conservar privilegis, però, desoïnt els mana-

ments que la mateixa Religió li imposa en matèria social, i les classes treballadores creient, erradament, que les injustícies socials eren defensades per la Religió, totes elles han fet que en les lluites socials Déu hi fos absent; i com deia el Pare Laburu, la desaparició de tot fre moral, de tota llei divina, en les relacions entre els homes que tenen el capital i els que treballen, significa el retorn a la selva, a la lluita de classes, a la lluita de feres.

Tant debò que la veu de l'incansable Pare Laburu, fos més escoltada que la de tots els que, fins ara, han anat predicant aquestes doctrines; el moment no pot ésser més preciós i l'ocasió més oportuna. El proletariat està desenganyat dels qui li prediquen la violència per la violència. Sap que el pretès esclavatge en què ara viu, segons li repeteixen cada dia els que d'ell viuen, es convertiria en esclavatge veritable el dia que la violència s'imposés definitivament. El règim imperant uns dies a Astúries i el que impera fa anys a Rússia, demostra que la suposada dictadura del proletariat o el govern socialista, no és altra cosa que una dictadura com una altra i encara pitjor, que ni la dictadura germànica, ni la italiana no ha comés els crims col·lectius que és cometen a Rússia contra els dissortats obrers; per culpes alienes són acusats un dia del descarilament d'un tren, de la falla d'una màquina, de l'atemptat contra un prohoms, i, seguidament, es dicten ordres de mort, d'exili, de treballs a perpetuïtat. No creiem que hi hagin gaires obrers

conscients que creguin ja de bona fe en el règim soviètic; els que el prediquen és que creuen que en cas de triomfar, serien dels de dalt, dels que tenen la tralla sempre a punt.

Mentre a Catalunya, la immensa majoria dels obrers estiguin cegament afiliats a les organitzacions que prediquen la violència, mentre no existeixi una organització—política o apolítica—que aplegui els elements treballadors, que com a argument més fort de les seves reivindicacions, alegui la doctrina social catòlica, ni tindrem plena la nostra organització social ni en vies d'arranjament els nostres problemes més greus.

Per què no ha d'ésser possible a Catalunya el que ho ha estat a Bèlgica, a França i dins la mateixa Espanya, a Bascònia? Tantes energies que es perden en aquestes míseres baralles de

partit, i tan poques com se n'esmercen en una iniciativa que donaria tants fruits. Nosaltres esperem que la conferència del Pare Laburu, admirable ressò o altaveu de les encíclicues papals, haurà animat els seguidors catalans d'aquestes doctrines a fer quelcom pràctic, quelcom definitiu.

FARMACIA
PERFUMERIA

● **TORRENT**

CALABRIA, 4 — Telèfon 88

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Balneari Blancafort

La Garriga

Aigües termals radiactives - Reuma - Artritis - Hipertensió arterial
Enfermetats de la pell - Esgotats del sistema nerviós per «surmenage»
Padida intel·lectual - Convalescències - Post-operacions - etc. etc.

Especialitat en la taula de règim, en la qual es segueix amb tota cura les prescripcions facultatives

Confort modern - Cuina excel·lent
Cura de repòs - Aire sec - Clima ideal

FETS i COMENTARIS

Casaments — Dies enrrera contragueren matrimonial enllaç, el jove Francesc Puigdomènech i la senyoreta Maria Ruaix. La nostra felicitació als novells esposos.

Aplec de Puig-graciós — Com cada any, el dia 25 de març, foren molts els garriguencs que pujaren fins a l'ermita de Puig-graciós, amb motiu del tradicional aplec. Vet ací un bell costum que no va pas en decadència.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

La Primavera — Després d'uns dies de pluja, la primavera ha fet la solemnia entrada al nostre poble amb uns dies radiant que, molts de l'estiu, hauran d'envejar.

Primera Comunió — El vinent diumenge, l'estol d'infants que s'han vingut preparant durant la present Quaresma, faran la seva primera comunió a l'Església Parroquial. Es un altre esclat de la primavera garriguenca.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Teatre — Els fejocistes de Llinars, representaren, el passat diumenge, a l'escenari del Patronat Parroquial, el conegut drama «Com les olives», i el sàinet «L'home del sac».

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en xai i vedella

Canvi de Junta — El dia de Sant Josep, tingué lloc l'elecció (per votació secreta) dels individus que han de compondre el Comitè Directiu del Grup local de la F. J. C. durant el curs 1935-36. Els qui resultaren elegits s'han repartit els càrrecs de la següent manera:

President i encarregat dels cap de colla: Ramon Aguirre.—Vice-president i encarregat dels protectors: Baptista Calls.—Secretari i president dels cercles d'estudi: Josep Maurí.—Vice-secretari i bibliotecari: Ramon Ferrándis.—Tresorer i encarregat de l'excursionisme: Josep Oliver.—Vocals: de pietat i sardanes: Salvador Ballús.—Delegat avanguardista i del fútbol: Joan Ballús.—Encarregat d'EL CONGOST: Manuel Mallol.—Encarregat del basquetbol, Josep Partegàs.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Basquetbol — Diumenge passat, tingué lloc al camp d'aquest esport, un encontre entre l'equip de fejocistes de Llinars, campió d'aquesta comarca, i l'equip local, segon classificat en la recent competició. El resultat fou favorable als garriguencs per 12 punts a 9.

Tanda d'Exercicis — Són en bon nombre, els inscrits a la Tanda d'Exercicis, organitzada per les Lligues de Perseverança i Grups fejocistes del Vallès Oriental. Tindrà lloc durant la setmana que entrem, al Balneari Rius, de Caldes de Montbui.

CONFITERIA I PASTISSERIA

Mario Valls

Centre, 7

Telèfon 67

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

LES IDEES I ELS FETS

La importància de les idees és innegable, tant en l'ordre individual com en el social. Es propi de l'ésser dotat de raó al fer les coses amb un fi predeterminat; aquest fi és la intenció que hom es proposa en les accions importants de la seva vida; perquè és indigne del ser intel·ligent l'actuació sense un fi predeterminat. El fi de l'obrar és l'ull de l'intenció, ja que amb ell es veuen millor els mitjans que porten a la consecució de la finalitat que hom desitja.

Quan els homes es proposen un fi, aquest es converteix en un pensament que mai s'esborra mentre no s'aconsegueixi el fi; aquest és una idea, que és llum que il·lumina la nostra conducta, és un ressort que estimula les nostres activitats, i tot alhora, impulsa les nostres potències. Es a dir, per resumir-ho en una paraula, la nostra conducta és filla de les nostres idees.

Si de l'esfera del individu passem a l'esfera social, també llavors trobarem que les actuacions de la societat són filles de les idees. La societat humana, la massa dels homes, no és més que una persona moral, actua sempre moguda per les idees que aleugen en l'ambient general. Aquestes idees unes vegades sembrades i altres vegades captades pels dirigents de les masses o pels explotadors del poble, van escorrent-se de mica en mica per l'esperit de les multituds per mitjà del discurs o de l'article periodístic. ¿Es pot explicar alguna revolució que no reconeixi aquest origen? ¿Es possible un alçament del poble que no obeeixi a una idea dominadora dels esperits, per espai d'un temps més o menys llarg? ¿Com es podrien explicar, sinó, les històriques creuades de l'Edat Mitjana? Ni ¿com es podrien comprendre les lluites que per espai de vuit centúries hagueren de sostenir, durant la Reconquesta, els cristians espanyols per destruir la Mitja Lluna que els Moros plantaren arreu d'Espanya, en substitució de la Creu?

Les revolucions, els alçaments, les sublevacions, els motius descansen sobre les idees que, com si fos un sèrum antirràbic, ha estat injectat en l'ànima de la multitud que s'aixeca indignada contra un mal, real o aparent, que vol destruir.

Molt sovint se senten expressions com aquestes: «Corren vents dolents, travessem temps dolents, etc...» Aquest llenguatge no és sinó la cristallització vulgar, perfecta, però, de la realitat de ço que estic dient; aquests vents i temps dolents no són altra cosa que les idees corruptives i corruptores que ofeguen l'esperit social donant-li la mort per asfíxia.

Quan les idees són bones, també són bons els costums. L'obra i actuació social respon a una ideologia social; aquella és l'ombra, aquesta l'objecte que la projecta. Sembren bones idees en un poble, i tindreu un poble creient i moral; i si pel contrari, sembreu idees de desordre, subversives, de prevaricació, aviat tindreu un poble inquiet, turbulent, revolucionari i entregat a la disbauxa.

Els individus són el què són les idees llurs; pensen segons les seves idees, i obren segons elles mateixes. Els homes que han sobresortit i s'han fet cèlebres, tant en el camp científic, com en el social o religiós no ha estat sinó perquè han estat fidels a una idea que els animava, que els il·luminava el camí de la vida. Aquesta idea era per ells el seu nord, el guia, l'estrella polar que els orientava. Llur fidelitat en el seguiment d'aquesta llum, els va portar, com altres reis de llegenda, a la finalitat que exposaven i els ha valgut el triomf, per mitjà del qual han obtingut la palma de la victòria i la corona de la immortalitat i han nibat el seu front amb l'aureola de la fama que perdura a través dels segles.

Els homes d'idees sòlides i ben arrelades saben dominar els esdeveniments naturals, humans, polítics i socials, i com a conseqüència d'aquest domini de les coses i de si mateixos, obtenen dominar als altres homes, es fan amos de les multituds i són els grans dominadors del món.

Crec, i em sembla amb molta raó, que no són els homes, sinó les idees les que governen el món. Els homes no són sinó el medi d'exterioritzar aquestes idees i el vehicle per mitjà del qual s'estenen i s'exemplen. Quan hi ha canvi d'idees és també quan canvien els costums i quan es promouen els canvis polítics i socials, i fins els religiosos i morals. Prova evident de ço que estic dient.

El gran mitjà del qual se serveix l'home per transportar les idees i infiltrar-les als demés, és la premsa. La premsa fa els homes bons o dolents segons les idees que l'inspiren. Jo crec que la gran palanca d'Arquímedes amb la qual volia aixecar el món, però que li faltava el punt on fer-la descansar, avui dia ja no és un mite, és una realitat. Aquesta palanca és la premsa, i el seu punt de suport és la idea. Qualsevol que es faci amo de la premsa aviat es farà també amo del món. Alguna cosa ens podria dir d'això la maçoneria, que s'ha fet mestressa de les nacions, de la premsa de les quals és l'amo.

¿Voleu bons costums? adquireu bones idees; ¿com adquirireu bones idees? Per mitjà de la bona premsa. Afavoriu-la, doncs, llegiu-la, propagueu-la.

Adeu-siau, i fins un altre.

JERONI TRESSERRAS

Productes de Bellesa i Tocador
de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria Fémina

SECCIO DE
PERFUMERIA A RAIG

Antoni Llanas

Passeig de Gràcia, 47 - (Xamflà Aragó)
Telèfon, 77.103
BARCELONA

Ll. Fortuny Fauria

Trajos estan extra a mida
120 ptes.

Bany, núm. 7 — Telèton, 9
LA GARRIGA

ADOBS DE
BARRAU Y C.^{ia}

REPRESENTANT

X. Albó i Molins

PATATES - CEREALS - DESPULLES

BARCELONA: Via Laietana, 48 - 5.^{nt} 2.^a
Llotja: Taula núm. 83 - Telèfon 21566

VIC: Telèfon 56

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe d'operacions
de Banca i Borsa

Sucursal de Granollers:
Plaça Perpiñá, 18 i 19

LA NOSTRA

REFLECTOR

L'ESPERIT D'ASSOCIACIO

Quan en converses i reunions d'amics es parla de l'esperit d'associació del nostre poble, fatalment s'ha d'arribar a la conclusió de què,—salvant clares excepcions—aquest esperit d'associació gairebé no existeix.

Diverses vegades hem pogut oir diàlegs per l'estil del següent:

—Tal dia vaig assistir a la reunió general d'aquella entitat.

—I què, com va anar?

—Malament. Amb prou feines érem una vintena, comptant-hi la Junta i tot.

—Però, bé hi ha prou bon número de socis.....

—Prou que n'hi han, però no hi fan acte de presència. Es veu que tot els hi està bé i prefereixen quedar-se a casa. Està vist que no hi ha esperit d'associació.

I amb aquestes perspectives que dissortadament són massa evidents, va transcorrent la vida migrada de diverses entitats del nostre poble.

Causas? Dues podrien assenyalar-se'n com a més importants: una, l'individualisme tan arrelat en la majoria dels catalans, que pugna amb l'esperit d'associació i fa molts adeptes del panxa-contentisme.

L'altra, l'absència gairebé absoluta d'esperit de sacrifici, que sovint és agreujada per una crítica sistemàtica i rebentista.

Encara hi ha altres causes, però aquestes són les que més en general s'observen, les quals aconseguir-

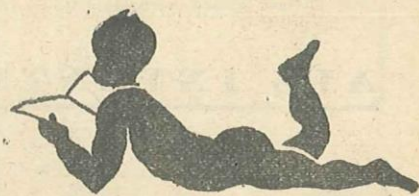
xen fer la tasca negativa de no deixar prosperar moltes obres de caràcter cultural, artístic, social o esportiu, que amb intencions lloables s'han volgut realitzar.

Hi ha entitats o associacions, que per aquestes causes han hagut de fracassar lamentablement, tot just iniciades. D'altres, amb no pocs esforços han arribat a donar fe de vida d'una faisó quasi vergonyant, i algunes, després d'un temps d'actuació brillant i positiva, han anat perdent vitalitat fins arribar a una lamentable dispersió. Fins n'hi ha que solament existeixen damunt el paper d'escriure, o bé en un llibre d'actes tot just començat i ja envellit dins un calaix, o bé a través d'un rètol anèmic i descolorit pel temps.

Es de doldre aquesta inconsistència que s'observa en la vida d'entitats del nostre poble i encara ho és més, perquè és produïda per unes causes que, amb més voluntat per part de tots, no existirien.

Es solament qüestió de voler posar al servei del poble per mitjà de les seves associacions, l'interès continuat que requereixen. Es voler tenir el noble i patriòtic orgull de què el progrés moral i material de la població sigui un fet evident i no permetre que se'ns pugui tirar en cara allò que irònicament s'ha dit en comentar certs aspectes de la vida social catalana de què «en aquest país progressem asseguts».

CLARCK

FULL FEMENI

Les derrotes d'una voluntat

L'ofici s'ho devia portar. Era ferrer i estava acostumat a doblar el ferro pel cantó que volia. Per això devia semblar-li que havia de doblar la voluntat de tothom al seu caprici, i en bona fe, que es pot dir que gairebé ho havia aconseguit. De petit, feia el que volia. La seva mare, vídua, era la més abnegada serventa d'aquell marrec que sabia fer unes rebequeries que espaordien. Més gran, anà per les seves, sens impediments, es trià l'ofici i es casà amb la noia que volia. La primera topada de la seva voluntat, fou en el naixement de la filleta. Ell volia un noi, però feia de mal canviar i tingué de resignar-se, a contràcor, amb la noia. Per acabar-ho d'adobar fou malaltíssim i acabà per haver-se d'estar al llit sempre. Ell, no la volia estimar i es trobà que se li havia ficat tan cor endins, com mai ho hauria sospitat.

Estava escrit que aquella criatura esquifida, un esquix al costat del seu pare, gras i fornit, — gairebé se'n donava vergonya d'ésser-n'hi — tenia la força imensa de jugar amb la voluntat ferrenya i indomable del ferrer. Tenia set anys i cada dia empitjorava. Els metges que l'havien vista no donaven cap esperança. En Miquel, el ferrer, es passava llargues estones prop de la malalteta, i això que sempre, com aquell qui diu, tenia una cama al cafè.

— Pare — digué un dia la nena. La Maria d'aquí al costat fa la Primera Comunió. —

— Bé, dona, quan estaràs bona ja la faràs tú també. —

Dintre del pare s'alçà d'una revolada una passió poderosa: — Com s'entén? Deixar fer la Comunió a la nena? Ell que es mofava de tot! —

— Bé vaja, — aclaria pels seus dintres — com que mai ho estarà de bona! — No costa res fer-la contenta. —

— Senyor rector! Senyor rector! —

— Què passa? —

— Allà hi ha el ferrer que el demana! —

— Bé, i per això tant d'esverament? —

El bon vellet, però, també sentí com un baticor. Què deuria voler aquell home? No tenia pas record d'haver-lo vist mai ni a l'Església ni a la rectoria.

— Déu lo-guard, senyor rector. —

— Déu-vos-guard, bon home. Entreu, entre.... Poseu-vos la gorra, home! —

— Gràcies, no més la duc pel carrer. —

— Vós direu en què puc servir-vos. —

— Veurà. Vostè ja deu saber que tinc la nena malalta. —

— Si, ja ho crec. —

— Doncs, m'ha demanat tant que el vingúes a veure!..... —

— I que volia de mi la vostra filleta? —

— Oh, és que li agradaria molt, de fer la primera Comunió!.... —

— Lloat sia Déu! —

— Vol dir, que... —

— Quin goig tindrà el bon Jesús d'entrar en la seva animeta blanca! I quin goig i quin conçol en tindreu tots! —

— Però, sap? Ella, és clar, no podrà venir a doctrina. —

— Això rail! Jo us donaré un llibret del catecisme i ella mateixa la podrà estudiar. De tant en tant, jo vindré a fer-n'hi alguna explicació. I si teniu lleure, vós mateix o la vostra dona, podeu ajudar-la, i sempre avançarà més. —

— Oh! Jo, sap? de petit prou, ja la sabia, però és allò, després, hom té altres mals de cap. —

— Bé, i això què hi fa? Amb el llibret al davant, l'anireu recordant perfectament. —

Quines derrotes, la voluntat d'en Miquel! Qui li havia de dir que passaria llargues estones encarat amb la doctrina, repetint les oracions, les preguntes i respostes i explicant així com podia tot ço que sabia o endevinava de les coses de Déu...

El gran dia arribà. Quan Jesús arribà a la casa, abrigallat amb les robes sedoses del sacerdot i entrà al cor amorosit de la nena malalteta, quines derrotes, la voluntat del fervor! Ell que tantes de vegades havia dit que el plorar feia doneta, hagué de suportar la cremor d'unès llàgrimes que brillaren, dolçament esperançadores, a la llum bellugadissa de les candeles.

ALS INFANTSPAGINES D'HISTORIA

La revolta de Paulus

Sis cents anys llargs dominaren els romans a Catalunya. Però ells al cap de tant de temps foren vençuts i dominats per uns pobles que procedien del nord d'Europa i que van envair l'imperi romà: els pobles germànics.

Aquests pobles eren molt bel·licosos: els agradava molt de guerrear. Els homes eren alts rossos, robustos, amb llargues crineres. Vivien dins els boscos i adoraven la natura. Però després van civilitzar-se i es convertiren al cristianisme.

Els pobles germànics que s'instal·laren a Catalunya foren els visigots. Eren, de tots, els més civilitzats. Barcelona fou per algun temps la capital de llur monarquia, i aquí va morir assassinat per un noble visigot, llur rei Atalüf. Es en record seu que un carrer de Barcelona porta aquest nom.

Després els visigots es van estendre per tot Espanya, i van establir la capital a Toledo. La nostra terra no fou sinó una província de la monarquia visigòtica.

I llavors, com altres vegades en la història de Catalunya, hi hagué una sublevació a la nostra terra. Això fou en temps d'un rei que s'ano-

menava Wamva. Contra aquest rei es va alçar el general Paulus, ajudat pel comte de Nimes, Hilderic, i pel duc de Tarragona, Ranosind. Paulus fou coronat rei a Narbona, a proposta del poble. Com a emblema de la seva reialesa li fou col·locada la corona de Sant Feliu, patró de Girona.

Però la joia de la seva reialesa durà poc temps per a Paulus i per als pobles que l'aclamaren. Wamva arribà a la nostra terra amb un fort exèrcit. Hi entrà per la banda de Lleida, i Barcelona i Girona caigueren aviat al seu poder.

Dividint el seu exèrcit en tres cossos, entrà al Rosselló: setmeté després Narbona, Agda, Beziers, Magalona i, finalment, Nimes, on féu presoner el rei Paulus.

Així va acabar la seva revolta i la de bona part de Catalunya i de la Septimània. Però ja la monarquia visigòtica no havia de durar molt de temps. Com els visigots havien posat fi a la dominació romana, un altre poble vingué i posà fi a la dominació visigòtica: els sarraïns, dels quals ens ocuparem en el proper article.

GARRIGUENCs!!

Aquesta Primavera, tothom a

MONTSERRAT

PLANXES ACANALADES / DIPOSITS / TUBERIES / CANALS
CUBELLS / PLANXES LLISES / XEMENEIES / SAFAREIGS

REPRESENTACIO i DIPOSIT PER A LA VENDA :

JOSEP RUAIX

Carrer Banys, núm. 73 — LA GARRIGA

X a m p a n y
Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

CAVES A SANT SADURNÍ D'ANOIA

REPRESENTANT
Frederic Callís

Agent de Comerç col·legiat

C. Girona, 26 - 1.er 1.ª — — Barcelona

FÀBRICA DE GASOSES I SIFONS

EDUARD PUJOL

LA GARRIGA

Joaquim Faura

Pintor
Decorador

Per encàrrecs:

Vinyals, 16 - Telèfon, 99 — Calabria, 18

LA GARRIGA

ESPORTS

FÚTBOL

JOVENTUT GARRIGUENCA, 3

NACIONAL (Sabadell), 1

I bé; ja tenim la Copa amateur en dansa, en la qual l'equip de casa també hi va de convidat. Va començar el passat diumenge dia 17, amb la visita del C. D. Nacional de Sabadell, que no havíem vist mai i ens causà una bona impressió.

Degut a la «Sor Angèlica», al camp no hi havia el formiguer de gent de les grans solemnitats. Així i tot, però, el seu aspecte era d'allò més reconfortant de cara al tiquet.

I anant al gra de la cosa, direm que essent els de la Joventut Garriguenca els primers de sortir a la canxa, anirem per ells.

Narac tingué una altra bona tarda i és evident que es va acreditant cada dia més. Els defenses Aspa i Arissa, forniren una bona actuació i en tot moment es mostraren fermes i decidits. Molt bé els mitjos:

Pareras, Bonastre i Oliveres, varen ésser la clau de la victòria. Destacà especialment en Bonastre, al qual es deu que els dos punts no viatgessin cap a Sabadell. I passant a la davantera, esmentarem a Portavella, que va tenir una bona actuació, demostrant en diverses jugades que encara es recorda dels seus bons temps. Caselles, treballador i animós com sempre. Puig, el millor de la davantera. En canvi, l'ala Canet-Codina resultà tan fluixa com una aleta de poll, que diguéssim. Sobre tot l'atmetllatà demostrà que encara està molt verd.

Els de Sabadell varen agradar força. Farem constatar, de passada, que la sort no els acompanyà gens, doncs si encerten aquell penalet «*otro gallo nos cantara*» — que deien ells —, i també som de la mateixa opinió (encara que no siguem castellans).

Els gols es marcaren com segueix: el primer de sucra va ésser en Puig, en col·laboració de tota la davantera; el segon fou obra d'en Canet, amb un xut d'aquells que sorprenen a la mateixa empresa, i el tercer també va fer-lo en Puig, rient-se dels defenses i porter contraris. El gol del Nacional el marcà l'interior esquerra, aprofitant un moment en què en Narac havia deixat la gàbia buida per fer una visita de compliment als seus defenses. L'home del pito, encertat.

SIDRAL

De l'excursió a Olesa de Montserrat

Sortim de La Garriga a les vuit del matí, parem a Granollers per a juntar-nos als tres autos que junt amb els dos nostres formen l'expedició.

De tant en tant, ens aturem per recollir-nos per si passés alguna avaria; altra volta agrupats, tornem a emprendre la marxa fins arribar a Olesa; poc abans d'arribar-hi, la nota esperada, una senyoreta s'ha marejat, ens aturem i alguns esperen el darrer vehicle on va el botiquí.

Arribada. Molta gent que espera l'entrada, de tot arreu; ens diuen que dintre poc ens vindran a avisar l'hora de començar.

Quan som el local ja són més de les deu; ha passat ja l'escena de la Samaritana i comença a entrar a

escena la Magdalena; tant bon punt arribem es fa notar l'abundància de decorats; els canvis són fets amb molta rapidesa.

En conjunt dóna una molt bona impressió; llàstima que per donar una més bona impressió al crucificat, li han posat una samarreta de color rosat i li fa arrugues i deixa veure el truc.

Les llums molt ben combinades. L'escena que a la meua manera de veure va ressaltar més és la del Hort de Getsemaní; per commovedora, la visió que per consolar a la Verge, Jesucrist deixa veure en el moment de la seva despedida a Betlem. La Verge encarna molt bé el seu paper. Encara que no cal advertir que sempre en aquests assumptes els actors queden infinitament per sota de la realitat.

UN ASSISTENT

● Garatge Dalmau

Autos de lloguer — Taller de Reparacions. — Tel. 26

Carns fresques — Polleria

MIQUEL GARRIGA (cân Tricaté)

Bany, 3. Pl. Franceso Ferrer - LA GARRIGA

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

● Barberia CASA JAUME ●

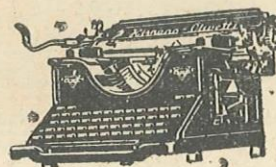
SALÓ PER A SENYORA. — Saló permanent
per a senyores a càrrec de dos experts oficials

Plaça, 9, baixos — LA GARRIGA — Telèfon, 84

COMERCIANTS!!! No escriviu més a mà

La documentació de la vostra casa donarà una altra impressió si es escrita a màquina. La comoditat, rapidesa i pulcritud dels vostres escrits, us estalviaran les enutjoses molèsties d'haver d'escriure a mà. Avui ja no hi ha ningú que no reconeixi la gran avantatge d'escriure a màquina.

I entre totes les que existeixen, la «HISPANO-OLIVETTI» és la que s'ha imposat arreu. ¿Per què?... Perquè reuneix totes les qualitats que es poden exigir a una màquina moderna: VELOCITAT, RESISTENCIA, PULCRITUD. La «HISPANO-OLIVETTI» ha assolit la màxima perfecció.

Representant
a La Garriga:

JOSEP RUAIX
CARRER DELS BANYS, 73

LA CATALANA

Segurs contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscs Locatlu, de Recursos i de Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865

Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

Representant a La Garriga: **JOSEP CORRONS DALMAU**

Josep Iglesias (Pólit)

Constructor d'Obres

Carrer dels Banys, núm. 19 - LA GARRIGA

sabons
Barange

